

GYVENIMAS IR MIRTIS

Pangėjos karalius Dimonas jau kurį laiką buvo nepaprastai išsiblaškęs. Patarėjai ir dvariškiai vis aptikdavo jį užsisvajojusį, žiūrintį į dangų, ir niekam nebuvo paslaptis kodėl. Medžiodamas miške Dimonas sutiko nuostabaus grožio moterį. Ji nedidukiam tvenkinyje meškeriojo upėtakius, o prie kojų jai ilsėjosi nuožmus tigras.

Karalius su ja pasisveikino, o ji pasisveikino su juo ir prisistatė esanti vardu Saulė.

Jos akys buvo svajingos lyg plūduriuojančios medūzos, plaukai banguoti kaip jūržolės, o lūpos raudonos it jūrų žvaigždės.

Jūrų žvaigždės, pagalvojo Dimonas. Bučinių žvaigždės.

Jo širdis šokčiojo krūtinėje lyg jaunutis delfinas.

Karalius ir Saulė nuplaukė į mažą tvenkinio salelę ir praleido joje visą dieną, šnekučiuodamiesi po šermukšniu ir krimsnodami smilgas. Vakarop Dimonas buvo taip

pametęs dėl merginos galvą, kad paprašė jos atsikraustyti į jo pilį.

– Geriau tu gyvenk čia, su manimi, – atsakė ji ir šyptelėjo, tarsi erzindama.

– O kas tada valdys karalystę? – paklausė jis.

– Kartais geriau valdyti valdant mažiau, – tarė ji ir ištraukė iš vandens besiblaškantį upėtakį.

Karalius nusprendė Saulės paklaudyti. Pirmai progai pasitaikius, šoko ant žirgo ir išrūko iš pilies miškan.

– Pasimatysim rudenį! – šūktelėjo savo patarėjui Žiniuoniui.

– O kas dabar valdys Pangėją? – paklausė šis.

– Kartais geriau valdyti valdant mažiau, – atsakė Dimonas ir pranyko toliuose.

Dimonas ir Saulė visą vasarą praleido kartu, namelyje prie mažojo tvenkinio. Iki išnaktų iš namelio būdavo girdėti tai krizenimas, tai skardus juokas. Jis kalbėdavo apie savo svajones sustiprinti karaliaus valdžią, o ji tiesiog apglėbdavo jį ir sakydavo:

– Ša, ša, mums pakaks vienos giraitės, kelių kauburėlių ir tvenkinio.

Vieną dieną Saulės pilve užsimezgė maža gyvybė. Karalius taip džiaugėsi, kad pasaulis jam atrodė it saldžiausias cukrus, o kiekvienas garselis – lyg paukščio giesmė.

Jiedu susituokė su puikiausiomis iškilmėmis, stebint didžiulei miniai žmonių, o specialiai šventei išdresuoti tūkstančiai paukščių savo skrydžiu pamėgdžiojo fejerverkų šou.

Vaikeliui pradėjus belstis į šį pasaulį, Saulė buvo nunešta į kambarėlį pilies bokšte ir paguldyta į šilko patalus priešais langą, pro kurį buvo matyti kalnai ir slėniai, ir po medžių viršūnes plasnojančios papūgos. Bet gimdymas buvo sunkus. Praėjo diena ir naktis, o kai vaikelis pagaliau gimė, iš bokšto pasigirdo šūksnis:

– GIMĖ MERGAITĖ!

Karalienė Saulė ją apglėbė, blausiai šypstelėjo ir tarė:

– Kokia ji graži.

Tada užmerkė savo akis ir daugiau jų nebeatvėrė.

Pribuvėja perėmė vaikutį, o karalius bandė prikelti savo vienintelę ir tikrąją meilę – bet ji nesikėlė.

Karalius Dimonas užsidengė rankomis veidą. Jo širdis, rodės, tuoj plyš. Lyg kas būtų paėmęs žirkles ir jo krūtinėje vieną po kitos nukarpeš arfos stygas. Karalius negalėjo patikėti, kad ši nuostabi moteris, dar ką tik, prieš sekundę, jį bučiavusi, iškeliavo į amžinybę. Tarsi žvaigždė jo krūtinėje būtų subliuškusi ir tapusi juodąja skylė, į save siurbiančia visą jo turimą džiaugsmą, visus pasaulio skonius ir spalvas. Jis pažvelgė į horizontą, saulę ir vėjus, į žemę – viskas buvo kaip visad, lyg nieko nebūtų nutikę. Nepaisydamos karaliaus sielvarto, jo pasaulio pabaigos, toliau sau dūzgė bitės, linksmai čiulbavo paukščiai ir spindėjo saulė, tarsi kitaip ir būti negalėtų.

Dimonas suriko iš pačių savo sielos gelmių:

– BAIKIT ČIULBĖTI! ĮSAKAU JUMS NUTILTI! PO VELNIŲ JUS VISUS!

Ir tada pasigirdo tylus, trapus verksmas – toks jautrus ir bejėgis, kad net plyštanti karaliaus širdis iškart jį atliepė. Jis pakėlė savo naujagimę mergaitę į glėbį, kad ji nurimtų. Buvo negrabus, jo didelės rankos niekad nebuvo laikiusios tokios mažutės gyvybės. Dimonas pabučiavo dukrelės kaklą. Ji kvėpėjo lyg žiedas ir žvelgė į savo tėtį smalsiu ruoniuko žvilgsniu, giliomis ir protingomis akimis. Jis juokėsi ir rau-dojo vienu metu, o dukrelė vėl pravirko.

– Ji alkana, – tarė pribuvėja.

Tuoj pat į miestą iškeliavo pasiuntinys, kuris beldė į kiekvienas duris, ieškodamas moters, galinčios pamaitinti vaikelį. Taip buvo rasta Tordisė. Ji buvo didžiulė ir putli, švelniomis rankomis, miela šypsena ir auksiniais plaukais. Pilnutėlė pieno, ji suteikė vaikeliui visą reikiamą rūpestį.

Tačiau Dimono viduje vis dar kunkuliavo įniršis ir sielvartas. Jam viskas ėjosi taip gerai, o dabar likimas atsisuko prieš jį. Naktį karalius pasiėmė į glėbį savo karalienę ir išjojo su ja į mišką. Palaidojo ją prie mažojo tvenkinio, kur jie kartu buvo praleidę vasarą.

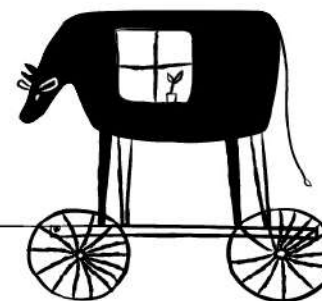
Po visą karalystę pasklido naujiena, kad gimė nuostabus grožio mergaitė – baltutėlė kaip sniegas, raudonomis it kraujas lūpomis ir varno juodumo plaukais. Jos tėvas užsimerkė ir tarė:

– Prisiekiu visoms dvasioms, kad dėl šio vaiko padarysiu viską. Kopsiu į kalnus ir laimėsiu karus. Viską dėl jos laimės.

Mergaitė buvo pakrikštyta ir gavo vardą Varnažibė.

Dimonas išnešė ją į balkoną parodyti žmonėms ir paskelbti, kad gimė karališkoji princesė. Tauta džiūgavo, poetai dėliojo eiles. Niekas negalėjo nė įtarti, kad po kelių dešimtmečių ji stovės tame pačiame balkone, o žmonės į ją žvelgs siaubo kupiniais žvilgsniais.

EKSELIS

Gal įsimylėjęs karalius ir buvo išsiblaškęs, bet kai prarado mylimąją, tapo visai nesukalbamas. Jo patarėjas Žiniuonis bandė visaip karalių guosti, ėjo su juo pasivaikščioti, kad išblaškytų niūrias mintis. Žiniuonis buvo prisijaukinęs spiečių kamanių, kurios skraidžiojo aplink jo galvą lyg Saturno žiedas. Ant peties nešiojosi senutėlę voverę, o iš paskos jam slinko du juodi smaugliai. Jie šliaužė vyro šešėlyje, kartkartėmis susivydami vienas su kitu ir atrodydami kaip dvigalvė gyvatė.

Žiniuonis bandė įtikinti karalių, kaip jam viskas gerai einasi, kokią jis turi nuostabią karalystę – geresnę už visas kitas pasaulio karalystes. Kai jie ėjo pro upę, matė, kaip iš vandens išsiropštė žuvį įsikandusi ūdra, tada nunešė ir įdėjo žuvį į krepšį ant kranto snaudžiančiam žvejui. Matė beždžionę, kuri užsoko į medį, nučiupo kokosą ir padėjo jį į krūvą prie ramiai sėdinčios ir kepurę mezgančios senutės.